

zvonek

XLII/2 magazin

Handwritten text in a dense, circular pattern, likely a form of calligraphy or a highly stylized script. The text is written in a dark ink on a light background. The words are repeated and arranged in a circular fashion, creating a complex, swirling visual effect. The script is highly stylized and difficult to decipher, but it appears to be a form of Czech or Slovak text, possibly a liturgical or poetic composition. The overall shape of the text is roughly circular, with some extensions at the top and bottom.

Milí čtenáři,

v rukou držíte druhé číslo studentského časopisu Zvonek v tomto školním roce.

Co v něm najdete?

Pro vaši inspiraci jsme vybrali zajímavé práce studentů včetně zdařilých maturitních písemných prací a ukázek klauzurních prací k maturitě z výtvarné výchovy. Časopis je doplněn dalšími literárními a výtvarnými pracemi. Recenze vám nabídnou něco nejen ze světa filmu, hudby a knih, ale i z herního prostředí. Své znalosti si můžete vyzkoušet prostřednictvím literárního testu a dalších kvízů.

Pokud byste měli zájem pracovat na dalších číslech Zvonku v příštím školním roce, máte nápady a chuť vyzkoušet si redakční práci, dejte nám vědět.

Příjemné čtení.

Lenka Mahelová, Hana Laštůvková

český jazyk a literatura, písemná práce

Témata maturitních prací 2023/2024

1. **Hra** (povídka se dvěma „hráči“ a překvapivou pointou)
2. **Můj rodný jazyk** (úvaha)
3. **Milovaný a nenáviděný** (charakteristika)
4. **Je to k pláči nebo k smíchu?** (recenze filmové či divadelní adaptace známé knižní předlohy pro internetový portál)
5. **„Stálo to za to?“** (reportáž z jednoho „obyčejného“ dne pro školní časopis)
6. **Návrh ministerstvu školství na inovace ve školství**
(úřední dopis, text musí splňovat formální pravidla administrativního stylu)

Věř, běž, dokážeš!

Až budu mít dost, přestanu!
Je to vše sobecké, chladné,
jakýkoliv osobní vztah s někým,
koho stejně nevnímáme jako osobu.

Proto přece existují přídavná jména,
abychom se mohli pojmenovávat.
A stejně, jako měli lidé telefonní seznam,
tak já
budu mít seznam přídavných jmen.

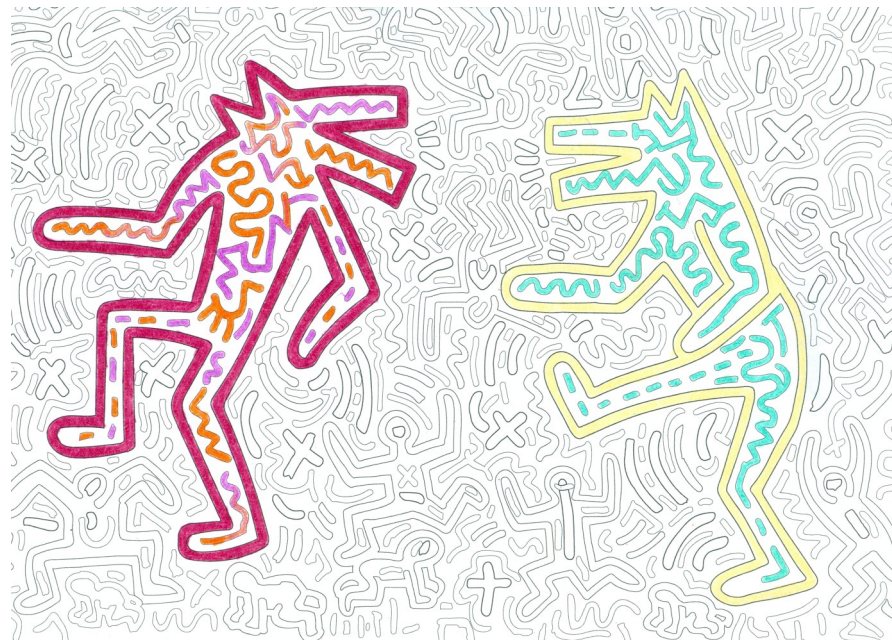
Která stejně nejsou podstatná.
Alespoň ne tolik,
jako ta skutečně podstatná.
Nebo ta ještě víc skutečná?
A víc, a víc, a ještě víc!

Věř, běž, dokážeš!
Dokážeš věřit, možná i běžet.
Dokázat dokázat je fakt dokázatelný,
proto potřebuješ tolik důkazů,
když se tě máma ptá,
jestli přece jen tak náhodou...

Hra

Počasí mi dnes nápadně hrálo do karet. Větrné podzimní odpoledne zahalené mlhovým pláštěm příliš energie ale mnohému nepřidá. Nejraději by každý zůstal doma v křesle, srkal teplou kávu a listoval denním tiskem, aby se náhodou nenachladil. To znamenalo, že venku nepotkáte ani živáčka. Takové „pochmurné“ dny mi vnáší světlo do duše a jsou ideálním časem pro obchůzky tajemných a zapadlých míst, kam si běžný smrtelník nedovolí ani koutkem oka nahlédnout za slunného dne. Nejvíce historkami opředeným místem je drobný park, ve kterém nenajdete téměř nic. Až tedy na dvě polorozpadlé lavičky a stůl, který se div nesesune, když na něm usedají místní vrabci.

Vzal jsem tedy svoji vycházkovou hůl, která kdysi údajně patřila hraběti z Ordovikova panství, vysoký černý cylindr, dlouhý tmavý kabát a sotva jsem vykročil pravou nohou za práh dveří, dýchl na mne čistý chladný vzduch. Mé kroky směřovaly k parku. Překypuje zvláštními energiemi od té doby, co ho vybudovali na základech tamního hřbitova, který pouze zasypali množstvím suti před několika lety. Nikdo v něm nebývá, dnes se mi však zdál jiný. Mihotalo se vprostřed jakési světélko, které nápadně připomínalo lucernu.

vypřavování, maturita

Kristýna Tomanová, 4. G (Keith Haring, parafráze)

Šel jsem blíže. Po chvíli jsem spatřil siluetu osoby, která seděla právě u ztrouchnivělého stolu na rozpadlé dubové lavičce. Muž s velkou potrhanou černou kápí na hlavě a dlouhým bílým plnovousem, jenž byl osvětlován lucernou, se otočil mým směrem, chvíli si mne prohlížel a poté promluvil. „Dobrý večer, mladíku. Nechtěl by sis se mnou zahrát? Čekám zde již dlouho, však nikde ani živáčka.“ Mlčky jsem na něj několik vteřin hleděl. „Není to složité, jen si párkrát hodíme kostkami,“ pronesl stařec. Souhlasil jsem.

Posadil jsem se naproti němu a za okamžik ležel na stole plátěný sáček se čtyřmi červenými kostkami se zlatými čísly. „Holenku, budeme se střídat. Každý máme deset pokusů. Jestli jsi schopen hodit na všech číslici šest dříve než já, dostaneš dvacet zlatých, budeš volný a s tebou i duše těch, kteří své štěstí zkusili před tebou.“ Sotva stařec domluvil, přeběhl mi po zádech mráz.

Vzal jsem kostky do dlaní a vrhl je na stůl. „To je málo,“ pronesl muž chraptivým hlasem. Při šestém tahu se čtvrtá kostka zasekla mezi prkny stolu. Třikrát šest. Stařec si kostky prohlížel, ale po několika vteřinách je sebral a hrál on. Počet pokusů se snižoval a s tím mne také začal pronásledovat pocit strachu. Devátý hod a pořád nic. Zdálo se, že starcův úkol lze splnit. Srdce mi tlouklo, jako kdybych utíkal před vlastním koncem. Když přišlo poslední střídání, zbledl jsem. Soustředil jsem se tak jako snad nikdy předtím. „Mohu ty kostky házet jednotlivě?“ „Pro mě za mě.“ První kostka, šest. Druhá, také šest. Třetí se chvíli kutálela po stole, ale také padlo šest. Poslední kostku jsem chvíli převaloval v dlaních, ale nakonec padlo také šest. Stařec se zarazil a zíral na mne. „Unikl jsi, ale jen o vlasek,“ řekl rozčileně muž. Hodil zlatáky na stůl a i se svými kostkami, které se rozsypaly na prach, nadobro zmizel.

Nyní se v parku potulují pouze duše hráčů, kteří neměli štěstí ani ve hře a ani v životě.

Natálie Bendová, 8. G

ČERNOBÍLÁ VÝZVA

Hodiny svým klidným hlasem oznámily půlnoc. Z vedlejší místnosti se ozývalo hlasité chrápání, ale já naději na odpočinek nehledal. Marně jsem pozoroval strop a v hlavě mi probíhalo mnoho scénářů, jaký sled by zítřejší události mohly mít. Hra. Jediná hra. Hra šachu, která určí jméno mistra.

Vstoupil jsem do místnosti plné novinářů. Každý z nich se ptal, každý fotil a já jen doufal, že jejich zběsilé kamery neodhalí moji nervozitu. Došel jsem až do středu místnosti, kde

na mě čekal můj protivník z Ameriky Thomas Johnes. Potřásl mi rukou, my usedli a hra začala.

Natáhl jsem ruku k pěšci. Ve chvíli, kdy se mé prsty dotkly dřevěné figury, se celá místnost setměla. Zábleskem se rozsvítilo, ale já již nebyl v žádné uzavřené místnosti. Stál jsem uprostřed louky. Zděšený. Nevěděl jsem, co se děje. Na obou stranách louky stálo po osmi ozbrojených mužů. Za nimi se tyčily dvě kamenné věže, na každé straně jedna. Vedle věží koně, dva muži s puškami a uprostřed na stupínku seděli král s královnou na svém trůnu. Došel jsem k nim. Jejich pohledy spočinuly na mě. „Čekáme na vaše pokyny,“ pronesli téměř sborově. Já stále ještě v šoku došel na kraj louky a zakřičel rozkaz na jednoho z mužů v přední linii. On se bezmyšlenkovitě rozběhl s bojovým křikem vpřed a zaujal své místo. Začala válka. Postupovali jsme se svými jednotkami kupředu. Nic nás nezastavilo. Ztráty životů byly na obou stranách, ale když můj střelec našel svojí kulkou nepřítele nechráněného krále, ulevilo se mi.

S posledním výdechem krále se bojiště ztmělo. Náhle jsem se ocitl zpátky na své židli. Co se právě stalo? Nemusel jsem se ptát. Viděl jsem smutný výraz protivníka. Podával mi ruku na stvrzení mého vítězství.

Michal Svoboda, 4. A

Vendula Vaňková, 1. B

vypřavování, maturita

JENOM HRA

Přišel mi dopis. Od mého přítele. Prý si chce zahrát hru. Nenapsal jakou. Na to musím přijít sama. V průběhu následujících dnů se nesmíme vidět. Zkusila jsem mu zavolat, ale je nedostupný a na zprávy neodpovídá. Asi mi nezbyde nic jiného než na tu jeho hru přistoupit.

Abych se dostala k dalšímu dopisu, musím udělat něco, co mě dostane do problému. Dlouho se rozmyšlet nemusím, bydlím v panelovém domě spolu s dalšími asi dvaceti lidmi. Hlavní pojistky máme společné a moje sousedy by jistě nepotěšilo, kdyby jim najednou přestala chladit lednička nebo prát pračka. Pomalu sejdu do sklepa a uvidím dvířka s nálepkou blesku a nápisem „Nebezpečí“. Tahle hra nebude tak špatná, pomyslím si, když vypnu hlavní pojistku.

Další den ráno najdu na nočním stolku nový dopis. Jakto, že jsem v noci nic neslyšela? Povzdechnu si a otevřu dopis. Dnes musím udělat něco, co bude bolet. Rozhlédnu se po bytě. Na stole leží krabička s prášky. To by bylo až moc nudné a téměř by nebolelo. Dojdu do kuchyně a otevřu šuplík. V něm vidím paličku na maso, prkýnko a nůžky. Mou pozornost však upoutá něco jiného. Na dně šuplíku leží struhadlo. Vyndám ho. Hezky se leskne. Moc ho nepoužívám, tak není špinavé. Tohle bude opravdu bolet, běží mi hlavou, když si ho přitisknu k ruce a prudce trhnu.

Všude je krev. Nevidím nic jiného než červenou. Rychle běžím do koupelny. Musím najít něco, čím proud krve zastavím. Když otevřu skříň nad umyvadlem, vypadne na mě další dopis. Cítím, jak rudnu zlostí. Už mě to přestává bavit.

„Končím,“ zakřičím do prázdného bytu, „tyhle hry s tebou hrát nebudu.“

Rozběhnu se zpátky do kuchyně a otevřu okno. „Slyšíš, já končím,“ ječím z okna. Celá málátná se svalím na židli. Opouští mě adrenalin a ta ztráta krve začíná být znát.

Vtom zazvoní telefon. Donutím se vstát a hovor přijmout.

„Prosím?“

„Ach, dobrý den, to jsem ráda, že jsem se vám konečně dovolala,“ ozve se ze sluchátka.

„Kdo to je?“ zmateně odpovím.

„Vy jste si zase nevzala své léky?“

Tomu nerozumím.

„Jaké léky?“

Hlas ve sluchátku si povzdechne: „Jmenuji se Marie Kropáčková a jsem vaše lékařka. Už několik let se léčíte...“

A pak mi to dojde. Léky na stole, přítel, který mi nezvedá telefon, proč si každé ráno nepamatuji, co se stalo v noci. Otevřu poslední dopis a podívám se na písmo, kterým je napsaný. Vytrhnu prázdný papír z bločku na stole a zkusím taky něco napsat. Písmo je úplně stejné. Začínám se třást. Žádného přítele jsem nikdy neměla. Vezmu do ruky krabičku s léky. Paní doktorka mi to sice řekla, ale teprve teď jí věřím. Všechny dopisy jsem si psala sama, už několik let se totiž léčím se schizofrenií.

Adéla Vedralová, 4. A

ON

Potkávat ho každý den na chodbě je opravdu peklo. Stačí zhlédnout ten jeho úšklebek na tváři a jsem rozpálená do těla. Vlastně nevím, proč mě právě on tak moc irituje, nicméně je to vzájemné. Není chvíle, kdybych nemyslela na to, jak moc ho nenávidím.

Všechno to začalo v první třídě, kdy jsem ho porazila v běhu na 400 metrů. Sice to bylo proto, že zakopl a upadl, ale i tak jsem si svoji výhru náležitě užívala. Od té doby jsme spolu soutěžili ve všem. Prvně to byly známky, potom různé olympiády, až to přerostlo v soutěž popularity. Čím jsme byli starší, tím méně nás bavilo soupeřit o něčí pozornost, ale nevraživost mezi námi zůstala.

Dnes mám ale trochu jiné starosti. Volala mi máma, že mi potřebuje něco důležitého oznámit. Mám neblahé tušení, že to bude mít něco společného s tím jejím novým přítelem. Když přijdu domů, už na mě čeká. Je celá vyparáděná jako vždycky, když s ním jde na rande. „Ahoj mami,“ pozdravím ji. „Ahoj Beruško. Prosím oblékni si něco pěkného. Chtěla bych tě s někým seznámit. Máme pro vás velkou novinu.“ Vás? O kom to mluví. Vyběhnu nahoru do svého pokoje a obléknu si své oblíbené šaty. Po tom, co nás táta opustil, na tom mamka byla opravdu špatně, a tak se jí snažím vyhovět, pokud jí to udělá šťastnou. Seběhnu zpátky dolů a mamka už drží klíče od auta.

Když zabočí do luxusní části našeho města, přeběhne mi mráz po zádech. Už zdálky vidím ten honosný dům, ke kterému směřujeme. Zaparkujeme na příjezdové cestě a v tu chvíli se otevrou domovní dveře. Stojí v nich celkem pohledný postarší pán. Není však sám, po jeho boku stojí on! Tak tohle bude dlouhá večeře...

Když se usadíme u stolu po těch nechutných formalitách, matčin přítel otevře dlouho očekávané téma. „Rádi bychom vám oznámili, že se budeme brát. Máme se rádi už dlouho, a tak nevidíme důvod, proč to oddalovat. Po svatbě bychom se chtěli sestěhovat.“ Zmrzne mi úsměv na tváři. Upřu pohled na něj a vidím, že se mu to nelíbí stejně jako mně. On bude můj nevlastní bratr? Tak tohle je oficiální začátek války. Musím vyhrát za každou cenu.

Valerie Hanáková, 4. A

„Stálo to za to?“

Obyčejný den ve škole. Nebo ne?

Obávané slovo, které slyšíte každý den svého středoškolského studia. Maturita. Do „čtvrtáku“ je toto slovo spíše strašákem. Studenti ohrnují nos a protáčí oči v každé hodině, kde zazní, protože postupně se stává nejpoužívanějším slovem učitelů většiny předmětů. Pro studenty čtvrtých ročníků školního roku 2023/2024 však konečně nabylo na významu.

V úterý po velikonočních prázdninách, 2. 4. 2024, jsme obyčejně zasedli do lavic. Neobyčejně však k profilové části maturitní zkoušky z českého jazyka – písemné práci. Vyučování začíná jako každý den. Většina gymnázia však netuší, že dnes je ten den „D“.

Budíček mi zazvonil ve stejný čas jako vždy. Stejná ranní rutina. Obléct se, vyčistit zuby, nachystat si svačinu a připravit veškeré potřeby do školy. Poprvé po dlouhé době však moje školní taška obsahuje i Pravidla českého pravopisu. Druhou, nápadnější změnou tohoto dne, jsou pohledy rodiny, zjišťující, jak moc ve stresu jsem. „To zvládneš.“ „Já se vlastně ani nebojím, mami.“ A tak odcházím do školy, akorát se tentokrát snažím jít včas.

Počasí se zdá být stejné, budova školy i lidé okolo vypadají stejně. Kluk na přechodu zapomněl zmáčknout tlačítko na semaforu, takže si počkám na zelenou o dvě minuty déle. Podívám se na městskou věž. Jdu včas. Jako každý jiný den si „pípnu“ kartou u studentského vchodu. Stejným klíčem otevřu svoji skříňku. Stejně přezůvky a schodiště.

V pokynech ke zkoušce zazněla učebna číslo 14, kde také nalézám většinu spolužáků. I atmosféra ve třídě se zdá být stejná. Každý však cítíme, že tentokrát jde o víc než každý jiný den. Tématem rozhovorů v lavicích je jediná věc, slohovka.

Ručičky na hodinách doputovaly k času, který si již od prvního dne na této škole pamatujeme. Je pět minut před osmou. Tentokrát však vchází náš třídní učitel, Petr Benda, přesně na čas. Je to tady. Maturita. Maturita. Maturita! Přestože jsem přes velikonoční prázdniny necítila strach ani stres, přiznávám si, že v hloubi duše jsem se opravdu bála. A stálo mi to za to? Je to přeci další písemná práce z češtiny. Se stejným učitelem, ve stejné škole. Hlavou mi ale běží některé myšlenky, které se mi tam vloudily i přes snahu zachovat klid a moc na to nemyslet. Dokážu dodržet minimum slov? Co když se mi nebude líbit žádné z šesti nabídnutých témat? Stihnu to za těch 130 minut? Nevypne se mi mozek?

V 8:05 zkouška začíná. Sedím v lavici, čas se postupně krátí a se svými spolužáky dokončujeme první část maturity na Gymnáziu Třebíč. Obvykle neobvyčejný den. K obvyčnosti tohoto dne přispívá i jeho pokračování. Po třetí hodině zasedáme do lavic opět v běžném režimu. Tentokrát však s pocitem, že maturanti, jak nás od začátku školního roku učitelé nazývají, opravdu jsme.

V dalších dnech nás čekají písemné práce z cizích jazyků, za měsíc didaktické testy a v druhé polovině května ústní zkoušky. Příští školní rok budeme také v lavicích, tentokrát ale v novém městě, na nové škole a s novými spolužáky. A budeme si moct říct, že veškerá dřina včetně maturitní zkoušky stála za to. A že ten stres za to nestál.

Téma: Jaká je cesta světla?

CESTA ZA SVĚTLEM

Zpracovávala jsem téma „Jaká je cesta světla?“ ve vztahu s určitým typem živočicha. V tomto zpracování bych téma přejmenovala na „Jaká je cesta za světlem?“ Nejvíce mne inspirovala příroda, svět kolem a také vybraná literární díla. Lehká inspirace jednoho obrazů povídkou Proměna od Franze Kafky, druhá poetickým dílem Havran Edgara Allana Poa a třetí obraz byl mírně inspirován baladou Toman a lesní panna Františka Ladislava Čelakovského.

Výtvarnou techniku jsem zvolila malbu akrylovými barvami na plátno. Tato malířská technika je mi nejbližší. Pracovala jsem také s houbičkami na nádobí, díky kterým jsem dosáhla požadovaného vzhledu a textury částí obrazu.

Začala jsem tvořit návrh v grafickém programu pro tablet. Zde jsem si nejprve motivy rozvrhla a vytvořila jejich náčrty, se kterými jsem mohla dále pracovat. S tímto grafickým programem mám již dlouhodobější zkušenost a při zpracovávání závěrečné výtvarné práce mi tato varianta přišla rychlejší a praktičtější.

První dva návrhy jsem podbarvila a pak pracovala s nimi jako s hotovými, třetí návrh jsem přepracovala. Napadlo mne více kompozičních provedení. Vybírala jsem z více realizací zadaného tématu, ale snažila jsem se je sjednotit pomocí typu, umístění a velikosti světelného zdroje. Primárně světlo přírodní a umělé, na které jsem nahlížela z více pohledů.

Inspirovala jsem se jednoduchým průzkumem mezi přáteli. Společně jsme se zamýšleli, jací živočichové se nám spojí s daným druhem osvětlení a prostředím. Působily na nás odpovědi ostatních dotazovaných a také určité „nálepkování“ společností, kdy si automaticky spojujeme navzájem určité věci.

Obrazy jsou sice inspirovány literárními díly, ale je spousta souvislostí a propojení, které v nich lze najít. Jejich atmosféra, kompozice, kontrast barev či intenzita světla nám mohou připomínat situace budoucí, ale stejně tak i ty dávno zapomenuté.

Natálie Bendová, 8. G

maturation výtvarná výchova

MILOVANÝ A NENÁVIDĚNÝ

Brzké ráno přineslo déšť. Už se nehodlal skrývat. Po ulici kráčel vysoký muž. Muž s ostře řezanými rysy, zjizvenou tváří a nic neříkajícím kamenným pohledem. Tenké hnědé obočí zakrýval pramen hnědých vlasů přepadávajících do obličeje. Na jeho chůzi se pramálo změnilo, stále stejný houpavý pohyb a klidný dopad na špičky. Širokými rameny rozrazil dveře, usadil se a čekal. Čekal, až pro něj přijdou.

Statečnost ho doprovázela celý život. Jako malého chlapce, jako dospívajícího kluka, ale i nyní. Nesnese žádnou křivdu, vždy bojoval ze všech sil za své blízké, za ty, které měl rád. Jen hrubé slovo stačilo k tomu, aby bránil slabé. Doba se změnila. Svět se změnil. Tolik odsuzovaný čin ho stál odvahy mnohem více, a až se jí nahromadil dostatek, udělal to. Rozhodnutí byl již dlouho a nerozváženost by mohla být příliš drahá. Když si něco umyslel, už neexistoval krok zpátky. Jeho pohled směřoval pouze dopředu. Minulost považoval za důležitou, ale ne tolik jako budoucnost. Nedokázal ztrácet čas, nezvládl si ani představit, že by se z věcí budoucích staly minulé a vše zůstalo při starém. Cílevědomost a ambice mu nechyběly. Toužil po něčem jiném, ale netoužil po pomstě. Přál si, aby měl svět lepší místo, nespátkoval ho se všemi příkrasami, už dávno ne. Nesmýšlel černě, pouze realistic-ky, v dobro lidí věřit nikdy nepřestal, věděl jen, že dobrých lidí není moc.

V očích ostatních se zračila nenávist a opovržení. To, čeho se dopustil, nešlo omluvit. On věděl moc dobře, co riskuje, na jak tenkém ledě se pohybuje, a přesto se nevzdal. Vlastnosti, jež mu byly dříve cizí, se nyní připoutaly k jeho osobnosti. Musel lhát. To se mu hnusilo nejvíce. Jako malý se mamince přiznal vždy, když se dostal do průšvihů. Nyní lhal dlouholetým spolupracovníkům a zrazoval svoje blízké. V zoufalých situacích dokáže člověk cokoli. Otevřeností a sdílností nikdy neoplýval. Okolnosti a doba ho však uzavřely ještě více. Myšlenka záchrany světa stála oběti, přetvořila ho v někoho jiného, kvůli své budoucnosti si to nepřipouštěl.

Jedni ho milovali, druhý nenáviděli. Jedni ho považovali za hrdinu, pro druhé byl zrádcem. Odpálil do vzduchu továrnu. V době války odpálil továrnu, kde pracoval a kde se vyráběly zbraně. Jednu cestu otevřel, druhou uzavřel. Věděl, že tímto zdaleka nekončí, tak naivní nebyl, ale vyjádřil nesouhlas.

Názor ostatních nepovažoval za příliš důležitý. V hloubi duše si ani nebyl jist, zda činil správně, ale nedával to najevo. Pokud pod tvrdou skořápkou zůstaly ještě nějaké city, pouze v otupělé podobě. Seděl již odevzdaně a smířeně, připraven nést svou vinu. Emoce nedával znát. Čekal. Čekal, až si pro něj přijdou. Milovaný a nenáviděný.

charakteristika,
maturita

ODVRÁCENÁ TVÁŘ SVOBODY

Demokratické státy se chlubí svobodou svých občanů. Avšak co vlastně znamená svoboda? Absence autoritářského režimu? Člověk v tomto světě nikdy nemůže být plně svobodný. Vždy bude omezován zákony. Anarchie se nenosí.

Musíme poslouchat ty, které jsme si zvolili. Jde o úděl demokratického občana. Vkládáme v naše představitele plnou důvěru, nemáme jinou možnost. V době covidu mnozí nesouhlasili s opatřeními. Nepochopená pomoc státu v nich vyvolávala hněv. V tento moment určitě cítili zášť k demokracii.

I když každý z nás má svobodu volby, ne vždy dosáhneme kýženého výsledku. Může vyhrát strana, kterou opovrhujeme. Prezidentem se může stát někdo, kdo se nám protiví. Ale co s tím můžeme dělat? Přidat se ke kriminálním živlům a spáchat atentát se nejeví jako ideální scénář. Trestní stíhání by naši svobodu okleštilo výrazně více, nemluvě o výčitkách svědomí. Zbývá nám truchlit v naší domovině nebo se odstěhovat.

Na první pohled by se útěk do zahraničí mohl zdát jako lepší možnost. Ale bude potřeba získat finance a popřípadě se naučit i místním jazyk. Jakmile podstoupím náročný proces, v nové zemi může opět zvítězit nenáviděná strana. A co pak? Vyměňovat stát za státem jako boty se mi nezdá jako výhodné řešení. Odvahu pro život nemáada najde málokdo.

Pokud stále toužíme po svobodě, mohli bychom utéct na opuštěný ostrov v Pacifiku, do hustých tajg Sibiře či na jiné odlehlé místo. Vlastní svobodu naplníme potřebou hledat jídlo a přežít.

foto Jiří Grambal, 1. B

Vracíme se tedy zpět do demokratického státu a budeme doufat, že za pár let se moci chopí naši favoriti. S touhou po větší volnosti bychom mohli kandidaturu zvážít sami. Na naše bedra by padl úkol prokousat se skrz štosy papírů, získat voliče a potřebné peníze. Většina občanů nedisponuje dostatečnou odvahou a finančními prostředky pro tento úkon. Opět se nacházíme na začátku, jsme svázáni demokracií. Mnozí táhnou po smíření, přeci jen jim stát nabídne výměnou za frustraci slušný a důstojný život.

Doposud jsme však zmínili pouze otevřené a odhalené cesty, jakými nás nejsvobodnější užívané státní zřízení omezuje. Avšak co stát provádí za našimi zády? Může naše svoboda být ukradena i skrytě tak, že o tom nebudeme mít nejmenší ponětí?

Samotné srdce demokracie USA už mnohokrát prokázaly, že tomu tak může být. Edward Snowden minulou dekádu odhalil, že Spojené státy americké sbírají informace o svých občanech. Činí tak tajně a k nesmazatelným záznamům se dostávají pouze pracovníci s nejvyšší prověrkou. Dodnes je Snowden svými krajany pronásledován. Ukázal šrámy demokracie a tvrdě zaplatil ztrátou svobody. Touží snad stát, abychom o jejich pošramocném morálním kompasu nevěděli?

Podobně dopadl u majitel webové stránky Wikileaks Julian Assange. Australan ve svém koutu internetu dával prostor právě takovým jako Snowden a jejich objevům. Několik let byl nucen se skrývat na ekvádorské ambasádě v Londýně. Obklíčen britskými a americkými jednotkami slunce spatřil pouze skrz okenní tabule. Máme tedy šanci se temné ruce demokracie vůbec bránit?

Daniel Ringmaiden, zločinec, který se vydával za zesnulé, prokoukl nekalé praktiky FBI a podařilo se mu sama sebe obhájit při soudu. Byl totiž vystopován přes snímání signálu z jeho internetové karty. Pro jeho vypátrání musela FBI snímat i signály všech ostatních, což nespadá mezi legální skutky. Kolik z nás ale má tolik důvtipu a vytrvalosti jako on?

Případů podobných Ringmaidenovi bychom našli ojedinele. Přeparat šedou tvář demokracie se povede pouze jednotlivcům. My musíme setrvat v naší ohýbané svobodě. Jde však o zřízení, které je přijatelné, a dovolil bych si tvrdit, že i nejschůdnější systém vedení státu, se kterým lidstvo přišlo.

Musíme se spokojit s pocitem svobody, jež nikdy nedosáhne své plné podstaty. Překousneme nešťastné volby a neznalost toho, jak stát nakládá s našimi informacemi. Jedná se o cenu za pohodlí a ochranu, která se stále do dnešního dne zdá jako výhodná.

Misantrop

„Nenávidím lidi“

xddd

„i tebe“

lol

„i tu kytku“

kytka není člověk.

A kdo jo?

more

kdo je

člověk?

Nikdo

ani ty, ani já, ani ta kytka

a stejně si na ně chceš hrát

dělat, že jsme lidští

a zažívat

radosti?

lol to asi ne

more

kdo je

člověk?

Štěpán Petráněk, 8. G

A HLE! PROŠLO TO!

Pamatujete si, když vám bylo čtrnáct, ale stále jste nemohli jít na určitá místa sami, protože vám pořád ještě nebylo patnáct? Nebo když jste byli s přáteli a měli jste zakázáno pít, protože osmnáctku slavíte až ve středu za týden? Asi většina z vás ano, s tím pitím, nalijeme si čistého vína, to tak v mnoha případech není, ale i tak je tam nějaký ten limit, který vás brzdí, nebo alespoň jeden uvědomělý kamarád, co pořád dokola opakuje, že alkohol je zhouba.

No, nebudeme to zbytečně protahovat. To, k čemu se chci dostat, s tím hodně souvisí.

Bylo léto, konkrétně srpen, sluníčko pálilo, až to hezké nebylo, a já se v tomto nekřesťanském počasí vláčela přes celé město. Kam? No přeci na koupaliště! S kamarády jsme byli domluvení, že se setkáme až v areálu, a já s nikým neměla společnou cestu, proto jsem šla sama. Osud však chtěl, abych dorazila na koupaliště jako první. Co na tom, říkáte si. Řeknu vám, že hodně. Když totiž dojdu k okénku a chci si objednat lístek od patnácti, něco mi docvakne. Vždyť mi ještě není patnáct, co budu dělat v případě, že mě tam nepustí? K vzteku je, že patnáct mi bude až za měsíc. Napadne mě spásná myšlenka.

„Jednou od patnácti, prosím,“ požádám pokladní a snažím se o milý tón. Jako bych se snažila vyrůst, stačí jistě kousek, jeden až dva milimetry. Nasadím taky rádoby dospělý výraz. Holka u kasy se na mě zvědavě dívá a zkoumá tu moji nepovedenou masku a já cítím, jak mi rebel z těla mizí, jak doslova prchá, do toho slunce nemilosrdně pálí a řeže ostrými paprsky do nohou, rukou do mých vlasů, které jsou naneštěstí tmavé. Když už myslím, že se rozteču, ozve se cvak a já v rukou držím lístek 15–18 let. Pokladní se usměje a já, v tu chvíli hodně překvapená, ze sebe vyloudím něco, čemu by se dalo říkat úsměv. Vzpamatuji se a co nejrychleji zmizím za terminálem. Všechny starosti se rozplynou, když vstoupím na území koupaliště a cítím, že se do mě rebelka opět vrací.

Za chvíli vidím kamarádku, jak se blíží k pokladně, mávám jí a volám na ni, aby šla za mnou, ale ona si tvrdohlavě stojí za tím, že si právě musí koupit lístek. Konečně ji přemluví a hned, jak jí to vysvětlím, plácne se do čela. Jí je totiž také ještě čtrnáct. Ona je naštěstí vyšší než já, takže ty dva milimetry nepotřebuje, stačí, když se narovná.

A hle, prošlo to! Najdeme na trávníku místo, rozložíme deky a dáme se do obvolávání zbytku skupiny. Připadám si jak had, který přemlouval Evu a Adama k utrnutí jablka, jež zavinilo, že je Bůh vyžene ze svého nebeského království. Nás z Ráje naštěstí Bůh, v tomto případě plavčík, nevyhnal. Užili jsme si to.

Ted' už je mi patnáct, mým spolužákům také, takže už nemáme zapotřebí se postaršovat. Naštěstí. Příště by to nemuselo takhle dobře dopadnout.

NAŠE MRAZIVÁ VÝPRAVA NA JARILLO-VII

Já a Anthony jsme se rozhodli, že 21. 5. 2324 uskutečníme expedici na vzdálenou mrazivou planetu Jarillo-VII. Než jsme vyjeli, zjistili jsme o ní pár již objevených informací – je zmrzlá, ale obyvatelná planeta, objevená roku 2307 ruským astrologem Pavlajem Jarillem. Též jsme se dozvěděli, že dříve ji pravděpodobně obývali mimozemšťani, kteří vypadali jako my. Dokonce tam byla dříve objevena i jejich architektura. Náš cíl výpravy je odpovědět na nezodpovězenou otázku, kam zmizeli obyvatelé této planety. Právě kvůli této otázce jsme se s Anthonym dobrovolně přihlásili na výzkum této planety.

Hned po přistání máme už mnoho problémů. Je tu obrovská zima, která nám neumožňuje zastavit pohon naší rakety, aby jí nezamrzlo palivo. Toto ale nebyl náš jediný problém. Skoro nic nevidíme, jelikož tady je velice špatná viditelnost a také tady je vysoký tlak. Tyto problémy nás ale nezastaví v našem výzkumu.

Jelikož chceme zjistit více o zdejším obyvatelstvu, jedeme naším vozítkem do jednoho blízkého sídliště, které se od nás v této chvíli nachází přibližně 4,1 km. Jedeme už okolo

patnácti minut a jsme na místě. Ve všudypřítomné prázdnotě se rozléhá neklidné ticho. Anthony je z toho velice zneklidněný. Procházíme se po sídlišti, a když se tak rozhlížíme, nalevo vidíme obrovskou hmotu připomínající černo-žlutou plíseň. Její tvar trochu připomíná zlomený pařez. Čím blíže jsme u středu, tím více se tam nachází tato hmota. I když jsme zneklidněni, pokračujeme dále v naší nebezpečné cestě. Pokládáme si otázku, zda místní obyvatelé byli usmrceni právě touto hmotou. Nebo je zcela neškodná?

Po hodině zkoumání narážíme na zvláštní bytosti. Jsou malé, létají, podle všeho mrštné a jejich zbarvení je červené nebo modré. Nevíme, zda jsou plaché, ale přibližovat se k nim nechceme. Raději se vydáváme dále. Jedeme už nejspíše půl hodiny a asi jsme ztraceni. Kroužíme kolem dokola a nacházíme pouze obyčejné baráčky. Nevíme, co se děje, ale máme pocit, že se pod námi otřásá země. Právě jsme spatřili nějaké monstrum za námi a rozhodně z něj nemáme vůbec dobrý pocit. Určitě bychom měli hodně zrychlit. Právě vedle nás barák vylétl do oblak! Nevíme, zda za to může to monstrum za námi, ale rozhodně ho podezříváme. Jedeme skoro rychlostí světla, abychom se vyhnuli tomu monstru. Není tu nic jiného, co by nás mohlo chtít zabít. Máme jediné štěstí, že se netrefil přímo na nás. Vidíme v dáli naši raketu, ale nemůžeme tam jen tak zastavit, to by nás to monstrum zabilo! Oba máme stejný názor – musíme se někde schovat. Zajíždíme do všech zatáček, abychom ho setřáslí. Už zase po nás střílí! Naše vozítko je celé rozlámané na kousíčky! Rychle běžíme do nejbližšího nerozbitého domu. To monstrum je přímo vedle nás. Naštěstí nás zatím nevidí, ale radši se schováme pod stůl. Konečně odchází. V tom strachu a vyděšení se nám objevila jiskřička štěstí. Už je pryč, pomalu se odplížíme alespoň co nejbližší k naší raketě. Monstrum nás postřehlo! Musíme se co nejrychleji dostat pryč! Barák, ve kterém jsme se schovali, se na nás řítí. Už jsem pryč, ale Anthonyho nikde nevidím. Jediné štěstí je, že monstrum odchází. Asi si myslí, že jsme zahynuli. Rychle ho běžím hledat ve zříceninách, protože ho chci najít. Ať se dívám, jak se dívám, nikde ho nevidím. Volám ho co nejhlasitěji dokážu, ale neodpovídá. Vidím ho. Zřejmě na něj spadl sloup. Doufám, že je pouze omráčený. Zkousím mu pomoci, ale nezabírá to. Musím ho co nejrychleji odnést do rakety. Vzdávám naději. Musel by to být zázrak, aby se probudil k životu. Zkousím všechny možné techniky, ale nic nezabírá.

Letím zpátky na naši planetu. Stalo se to nejhorší, co se stát mohlo. Měla jsem to být já, ne on. On si to nezaslouží. Odvážím ho do nemocnice, ale je to beznadějně. Ani v nemocnici hned po příchodu u něj nenašli známky života. Byla to dobrodružná výprava, ale nedopadla vůbec dobře.

Emily

text a ilustrace Lucie Kejdová, Kristýna Tomanová, Stella Čurdová, 4. G

CO ČÍST?

KAM ZAJÍT?

CO SI ZAHRÁT?

CO DO SLUCHÁTEK?

NA CO KOUKNOUT?

DRUHÁ SÉRIE LOKIHO

EPICKÉ ZAKONČENÍ, NEBO ZKLAMÁNÍ?

Po první, všeobecně dobře přijaté, sérii seriálu Loki z produkce Marvel Studios, vyšla koncem roku 2023 série druhá, jejíž režie se znovu ujala Natalie Holt. Opět obsahovala 6 epizod se stopáží mezi 45 minutami a jednou hodinou, ve kterých se zakončil celý dějový oblouk. Příběh začal tam, kde nás zanechala předchozí série, a my opět sledovali Lokiho, boha lsti a falše, jak se s pomocí TVA, agentury hlídající čas, snaží zachránit multivesmír.

<https://www.alza.cz/loki-serial-serie-2-info>

Stejně jako u první řady zde bylo velice kreativně využito cestování časem, tentokrát převážně do minulosti, k němuž byly přidány i nové zajímavé prvky. Dozvěděli jsme se také více o dřívějších životech hlavních hrdinů, čímž byli lépe prokresleni a byla jim dodána potřebná hloubka. Představeno nám bylo i několik postav nových, ze kterých bych vydvihla především Ouroborose (Ke Huy Quan). Za jeden z nejsilnějších prvků seriálu považuji jednoznačně vztah Lokiho (Tom Hiddleston) a Mobia (Owen Wilson), který se v těchto dílech ještě více prohloubil. Chemie mezi těmito dvěma byla výborná a každou jejich společnou scénu jsem si užívala. Bylo to podpořeno hlavně skvělou prací obou herců, kteří z každého dialogu vyždímali maximum. Právě herecké výkony všech zúčastněných byly dalším velkým plusem.

Naopak zklamáním pro mě bylo nevyužití charakteru Sylvie (Sophia Di Martino). Po tom, co se celou předchozí řadu budoval nejen její vztah s Lokim, ale i její osobnost, se stala jednou z klíčových postav. Tady ale většinu času působila spíš navíc a nic moc zásadního neudělala. Dobře fungující dynamika mezi ní a Lokim byla také značně zredukována a jejich linka působila neuzavřeně. Za minus bych označila i příliš změněný charakter samotného Lokiho. Přestože chápu, že to byl jeden z hlavních cílů seriálu a tento vývoj z velké části proběhl už v předchozích epizodách, Loki na mě zkrátka působil jako odlišná postava, než jakou znám z filmů.

Myslím si, že se tento seriál s postavou Lokiho rozloučil velmi epicky a emotivně. Tento zajímavý příběh s hezkým a rozmanitým vizuálem, kostýmy, povedenými efekty a perfektními herci, jenž byl navíc podtržen skvělou a zapamatovatelnou hudbou, hodnotím jako kvalitní dílo, které se mi i přes některé nedostatky líbilo.

Monika Ryšavá, 3. A

Don Quijote

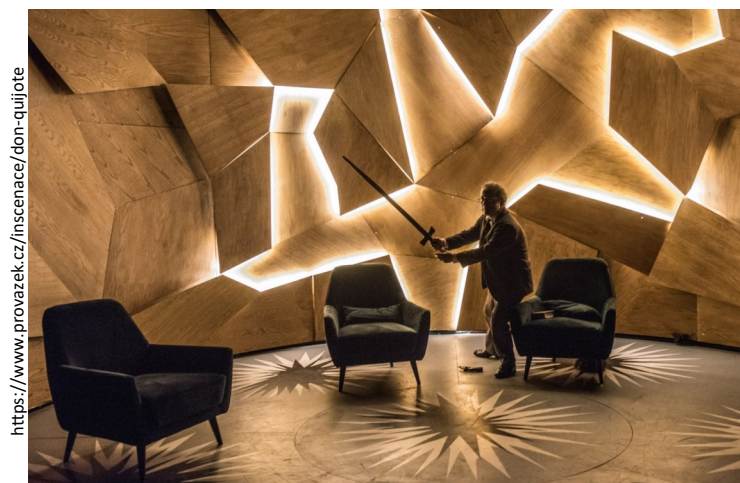
Divadlo Husa na provázku, režie Jan Mikulášek

O konkrétní inscenaci Dona Quijota jsem si předem nezjistila téměř nic. Netušila jsem, že se bude jednat o pouhou ideovou inspiraci původním dílem. Čekala jsem převedení románu o donu Quijotovi do divadelní hry tak, jak téma známe nebo s drobnými úpravami. Konečná forma divadelní hry mě svojí originalitou příjemně překvapila.

O Janu Mikuláškoví jsem v minulosti slyšela jen ve spojitosti s divadelní hrou Mýcení, ale neměla jsem štěstí toto představení zhlédnout. Po pozitivní zkušenosti s jeho zpracováním Cervantesova románu bych se nebránila vidět další Mikuláškovy hry.

Dramatizace románu je zasazena do současného televizního studia. Téma – iluze. Motivy – snění, láska, odcizení, pravda, respekt, diskuze, argumentace a sebevědomí. Hlavní postavou je moderátor, představuje Dona Quijota, žije ve svém vysněném světě, nedokáže rozdělit skutečnost od iluze, propadá zoufalství, rozpadá se mu jeho svět. Asistent moderátora představuje postavu Sanco Panzy.

Zprvu je jeviště prosté, zaoblené pozadí s několika křesly pro hosty. V průběhu hry nás nepřestalo překvapovat svými nečekanými možnostmi proměn. Zaoblená stěna byla otáčivá a dala se rozpůlit, což napomohlo zobrazení ubíhajících

epizod diskuzního pořadu a sloužilo jako stříh. Na krajích jeviště stály dvě kamery, které v přímém přenosu natáčely dění ve „studiu“ a umožňovaly divákovi nahlédnout na detaily, kterých by si nemohl všimnout. Díky kamerám jsme si dokázali udělat podrobnější obrazy o jednotlivých hostech, kteří byli do diskuzí pozváni.

Herecké výkony předčily má očekávání. A když se někteří herci dokonce podíleli i na hudebních intermezzech, byla jsem ohromena. Jejich umění vtáhnout diváka do děje a prožít každou chvíli s nimi bylo podpořeno malou vzdáleností mezi hledištěm a jevištěm.

Hra mě rozhodně nenechala odejít bez přemýšlení nad smyslem, motivy a možnými interpretacemi. Kdybych měla někdy možnost vidět hru znovu, určitě bych našla detaily, kterých jsem si nevšimla, či další významy, jež mi byly při prvním zhlédnutí skryty.

Alice Mastná, 7. G

FALLOUT 4

Fallout 4 je postapokalyptická hra s velmi dobrým příběhem, který se ve většině odehrává v poválečné Americe, konkrétně Bostonu. Hrajeme za hlavního protagonistu, který právě dostal místo v podzemním bunkru, takzvaném vaultu. Po chvíli se rozezní sirény a začne evakuace kvůli jadernému útoku. Dojde ke svržení bomby a hlavní hrdina s rodinou tak tak uniká jistě smrti. Nachází se ve vaultu 111, kde má být kryogenicky zmražen a rozmražen, až bude svět opět obyvatelný. Jak to tak bývá, něco se pokazí a je na každém hráči, jak jeho příběh skončí.

Hra má úžasnou atmosféru, rozmanitost i hudbu. Příběh nabízí mnoho nečekaných zápletek, jak větších, tak menších. V případě že nechcete pouze plnit příběhové mise, hra nabízí spoustu vedlejších úkolů. Je jen na vás, zda budete chodit po světě a prozkoumávat zničený Boston, zabíjet zmutované stvůry, pomáhat těm, co potřebují, nebo si budete žít svůj život a ostatní neřešit.

Hra nabízí také velmi vybalancovaný systém odměn a takzvaný skill tree. Ten je možno vylepšovat tak, aby seděl hernímu stylu opravdu každého. Chcete být těžkooděnc, co nezná slovo smrt, nebo radši tichý zabiják útočící ze stínů? Způsob vylepšování jednotlivých vlastností se od jiných her (např. Far Cry/Assassin's creed...) liší, ale to že je jiný, ho nedělá horším. Díky úspěšnosti hry byl natočen i

seriál, který má popsat krutost pustin. Zároveň se v něm objevily i prvky, které ve hře nebyly, a proto hra získala velkou aktualizaci. Nově se zde můžete těšit na další vedlejší úkoly inspirované právě seriálem. To je důkaz, že vývojáře jejich hra stále zajímá, i když není nejnovější. Někdo může namítat, že je hra stará a moc drahá, ale věk je pro ni jen číslo a na rozdíl od jiných své doby, je velmi nadčasová. Cena této hry na Steamu je vyšší, na Epicu nižší, ale rozhodně je za množství obsahu skoro malá. Pokud vám bude hra připadat krátká, má několik DLC. Ty přidávají nová místa, zrůdy nebo celé regiony. Proto ani délka (která je sama o sobě příjemně dostatečná) nebude problém.

Závěrem snad lze jen říct, že hra je velmi kvalitní pro nováčky i zajaté hráče. Téma je vyčerpáno na maximum a zasazení se povedlo též. Opravdu nebudete litovat a přejí hodně štěstí při přežívání v pustině, protože štěstí není nikdy dost. Což platí v pustině tuplovaně.

NÁVRAT DO ARÉNY SMRTI

Kniha Balada o ptácích a hadech autorky Susan Collins, nás po letech přenesení zpět do světa původní knižní trilogie Hunger Games. Jedná se o prequel, který má čtenářům osvětlit, jak se z hlavního záporáka původní série stal člověk, kterým byl.

Koná se desátý ročník Hladových her, avšak zájem sledovat navzájem zabíjející se děti v Kapitolu klesá. Tvůrci her přicházejí s inovací. Vybraní studenti Kapitolské elitní akademie dostanou na starost splátce z krajů a připraví je na souboj v aréně. Trenér, jehož splátce zvítězí, dostane speciální stipendium.

Hlavní hrdina Coriolinus Snow je odhodlaný se svým splátcem hry vyhrát. Po smrti rodičů přišel o veškeré peníze a žije pouze s babičkou a sestřenicí Tigris. Stipendium je pro něj tedy jediná možnost jak si zajistit lepší budoucnost.

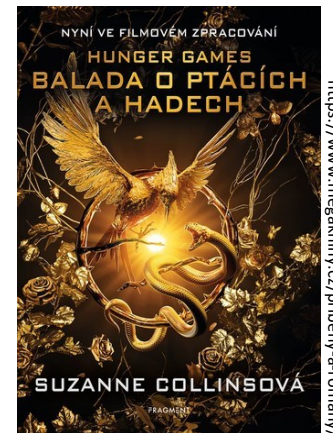
Když je mu přiřazena dívka z 12. kraje, Lucy Gray, naděje na výhru ho opouští. Obává se, že bude slabá a bezbranná. Lucy však oplývá mnohými schopnostmi, které by jí mohly pomoci celou hru vyhrát, a přesvědčí ho za ni bojovat. Postupně sledujeme počátky přátelství mezi dvěma hlavními postavami, které však přerůstá i v něco víc.

Pečlivě promyšlený děj se chvílemi protíná s původní sérií Hunger Games. Poznáváme předky již známých postav a ve třetí části knihy se podíváme do proslulého 12. kraje.

I přes to, že je samotná kniha velmi obsáhlá a příběh popisuje na více než 500 stranách, čte se hladce. Udržuje čtenáře v napětí, a i když se některé pasáže mohou zdát poněkud zdoluhavé, při dočtení knihy vám do sebe vše zapadne.

Nejlepším aspektem pro mě byl vývoj osobnosti Coriolina Snowa. Přece jen to byla nenáviděná postava celých Hunger Games a najednou nás má provádět dějem? Autorka se však nesnažila jeho budoucí chování nijak ospravedlnit. Provedla nás pouze tvrdou skutečností jeho dospívání a ukázala, jak se dopracoval k charakteru, který známe z Hunger Games. Na konci na něj tedy nahlížíte stejně jako před přečtením knihy.

Pokud jste, stejně jako já, fanoušky světa Hunger Games, kniha vás pravděpodobně nadchne. Naleznete možná něco trochu jiného než v předchozí sérii, ale vysoká očekávání to splní. A pokud jste touto trilogií nepolíbení, třeba vás právě Balada o ptácích a hadech přiměje ponořit se do světa Panemu trochu hlouběji.

DOKÁŽE LOUISA CLARKOVÁ PŘESVĚDČIT OCHRNUTEHO WILLA, ABY NEPODSTOUPIL EUTANÁZII?

Romantický film Než jsem tě poznala byl natočen podle stejnojmenné knihy od Jojo Moyes a poprvé vyšel do kin v roce 2016. Snímek režírovala britská režisérka Thea Sharrock.

Will Traynor se po srážce motocyklem stal kvadruplegikem, ztratil chuť do života a přeje si podstoupit eutanázii ve Švýcarsku. Jednoho dne pozná sympatickou a upovídanou Louisu Clarkovou. Ta přišla o práci v bistro, kterou milovala, a nastupuje právě jako pečovatelka o Willa. Ten je ze začátku chladný a protivný, ale poté se se zábavnou a milou Louisou spřátelí a začnou k sobě něco cítit. Lou má sice přítele Patricka, ale ten se stará pouze o sebe a sport a nenaslouchá jí. Když se dívka dozví, jaké má Will záměry, snaží se vymyslet všemožné výlety a dobrodružství, aby mu dokázala, že stojí za to žít.

Louisa mě hned zaujala svým bláznivým šatníkem. Ráda nosí vzorované nebo barevné punčochy, boty na podpatku, zajímavé kabelky i šaty. Myslím si, že právě svým kontroverzním oblékáním ukazuje svoji osobnost a díky němu se s ní Will začne sbližovat.

Jsem si jistá, že Emily Clarke zahrála roli trochu „trhlé“ Louisy skvěle a společně se Samem Claflinem tvořili perfektní herecké duo, i přestože Sam byl celou dobu na vozíku.

Film ve mně vyvolal nepopsatelné emoce. Na jednu stranu se domnívám, že nese jakési poslání nesoudit lidi za jejich rozhodnutí a respektovat je, i když se nám nelíbí. Na druhou stranu. Neměl to Will s Louisou alespoň zkusit? Jak by vypadal jejich život, kdyby eutanázii nepodstoupil? Potkali by se vůbec, kdyby Will neochrnul?

recenze

TIP NA SERIÁL

Před pár dní jsem dokoukala na Netflixu historický seriál Bridgertonovi. Pokud máte rádi romantiku, historii, vývoj postav a zajímavý děj, rozhodně se na něj podívejte. Seriál má tři série, každou po osmi dílech. Poslední série má před sebou ještě premiéru čtyř dílů.

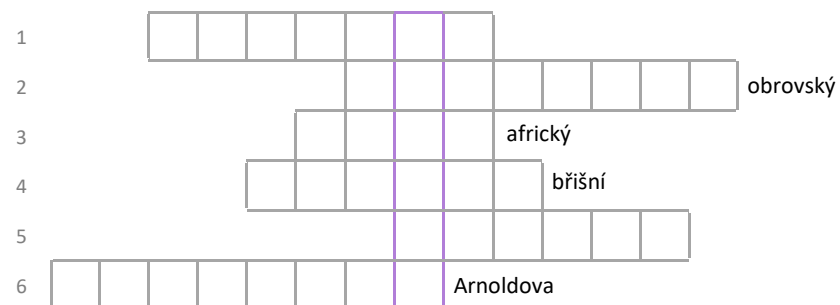
Tento seriál popisuje tehdejší život žen na přelomu 18. a 19. století. Děj se odehrává v Anglii, konkrétně v Londýně. Každá série se popisuje život jedné postavy. Všechny postavy se znají a jejich osudy se různě prolínají. Kostýmy jsou krásné.

Rozhodně je to zajímavý a dobře zpracovaný seriál.

Sofie Doležalová, 3. G

V tajence křížovky vyjde jméno jedné postavy ze seriálu. (řešení na str. 34)

1. největší planeta sluneční soustavy
2. největší živočich na světě
3. největší suchozemský živočich na světě
4. Kde se v těle nachází většina orgánů?
5. největší stromy světa (druh)
6. největší druh květiny na světě

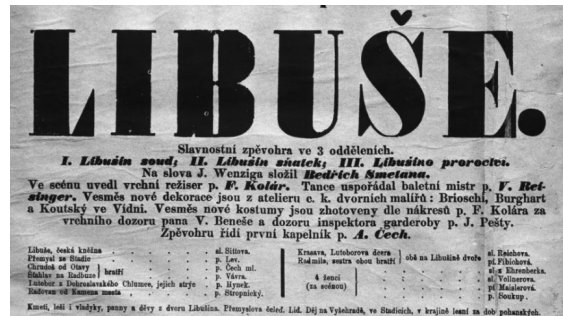
ROK ČESKÉ HUDBY

V letošním roce si připomínáme významná výročí některých českých skladatelů, a proto je tento rok označován jako Rok české hudby.

Bedřich Smetana, český národní skladatel, by v březnu oslavil své 200. narozeniny. Narodil se 2. března 1824 v Litomyšli jako syn pivovarského sládka. Hudební vzdělání získal u venkovského učitele Josefa Proksche a poté působil jako hudební pedagog, klavírista a kapelník. Bedřich Smetana byl představitelem generace Národního divadla, stál u zrodu české národní opery. Složil celkem devět oper, mezi kterými vynikají dvě opery, a to Libuše a Prodaná nevěsta. Libuše se hrála při znovuotevření Národního divadla v roce 1883. Prodaná nevěsta je považována za českou národní zpěvohru. Vrcholným dílem Bedřicha Smetany je cyklus symfonických básní Má vlast, který vznikl na sklonku jeho života, v době, kdy téměř ohluchl. Cyklus se skládá ze šesti symfonických básní, z nichž největší oblibu si získala symfonická báseň Vltava. V jednotlivých skladbách tohoto cyklu Smetana líčí krásy české země a vypráví příběhy z naší dávné minulosti. Skladbou se zahajuje mezinárodní hudební festival Pražské jaro, který začíná každoročně 12. května, v den úmrtí skladatele.

Druhým významným českým skladatelem této doby byl Antonín Dvořák proslulý nejen u nás, ale i v celém světě. V letošním roce jsme si 1. května připomněli 120. výročí jeho úmrtí. Během svého pobytu v Americe, kde působil jako ředitel newyorské konzervatoře, složil slavnou symfonii Z Nového světa. Jeho vrcholnou duchovní skladbou je kantáta Stabat Mater a k nejoblíbenějším operám tohoto skladatele patří bezesporu Rusalka. Z dalších českých skladatelů za zmínku stojí i výročí narození Leoše Janáčka, představitele české hudební moderny.

Ludmila Březková, 5. G

Plakát k otevření Národního divadla v roce 1883

Libuše - 18.11.1883, Marie Sittová (Libuše)

<https://archiv.narodni-divadlo.cz/fotografii/83/31/inscenace/3505>

LITERÁRNÍ KVÍZ

Úroveň jednoduchá:

1. Jaroslav Hašek napsal román *Saturnin*:

ANO NE

2. Krysař se odehrává v městečku Hammeln.

ANO NE

3. Božena Němcová nenapsala:

Divá Bára

Pan učitel

Kříž u potoka

Babička

4. Jaký název knihy Karla Poláčka je správně?

Bylo nás šest

Bylo nás pět a půl

Muži v brance

Muži v offsidu

5. Autorem *Povídek malostranských* je:

Jan Neruda

Vladislav Vančura

Karel Čapek

Eduard Bass

Úroveň střední:

1. *Klapzubovu jedenáctku* a *Cirkus Humberto* napsal:

Franz Kafka

Eduard Bass

Karel Havlíček Borovský

Karel Hynek Mácha

2. Nejslavnější příběh Eduarda Štorcha odehrávající se v pravěku (hlavní postavy se jmenují Kopčem a Veverčák):

Cesta do pravěku

Lovci a sběrači

Zlatou stezkou

Lovci mamutů

3. Franz Kafka nenapsal *Rozmarné léto*.

ANO

NE

4. Karel Čapek nenapsal:

Továrna na Absolutno

Otec

Krakatit

Matka

5. Povídka Franze Kafky o záhadné přeměně člověka v brouka se jmenuje:

Záměna

Proměna

Přeměna

Výměna

Úroveň těžká:

1. Jména členů klubu *Rychlých šípů* jsou:

Mirek Dušín, Jarka Kotelka, Jindra Hujer, Červenáček, Rychlonožka

Mirek Dušín, Jarka Metelka, Jindra Hojer, Červenáček, Hbitonožka

Mirek Dušín, Jarka Metelka, Červenáček, Rychlonožka

Mirek Dušín, Jarka Metelka, Jindra Hojer, Červenáček, Rychlonožka

Mirek Dušín, Jarka Kotelka, Jindra Hujer, Červenáček, Hbitonožka

2. Který z níže uvedených spisovatelů NEZEMŘEL za druhé světové války?

Karel Čapek

Josef Čapek

Vladislav Vančura

3. Julius Fučík není autorem díla *Reportáž psaná na oprátce*.

ANO

NE

4. Týdeník (pro mládež), který vycházel od poloviny 30. let do začátků 40. let se jmenoval:

Informovaný hlasatel

Znalý hlasatel

Mladý hlasatel

Týdenní hlasatel

5. Věc *Makropulos*, divadelní hra Karla Čapka, byla zhudebněna jako opera...

Antonínem Dvořákem

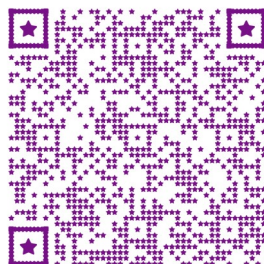
Leošem Janáčkem

Bedřichem Smetanou

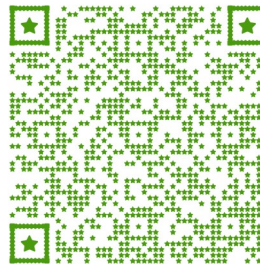
Karlem Čapkem

Veronika Velková, Žaneta Šrutková, 4. G

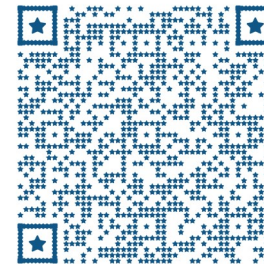
jednoduchá

střední

těžká

ZE SVĚTA HUDBY (řešení na str. 34)

1. A

2. O

3.

4. L

5.

6. R

7.

8.

9. B

10. K

11. I

12.

13. O

14. F

15. C L

1. Harp

2. Violin

3. Accordion

4. Guitar

5. Drum set

6. Keyboard

7. Piano

8. Flute

9. Organ

10. Cello

11. Triangle

12. Acoustic guitar

13. Gong

14. Clarinet

15. Violoncello

Jolana Ottichová, 1. A

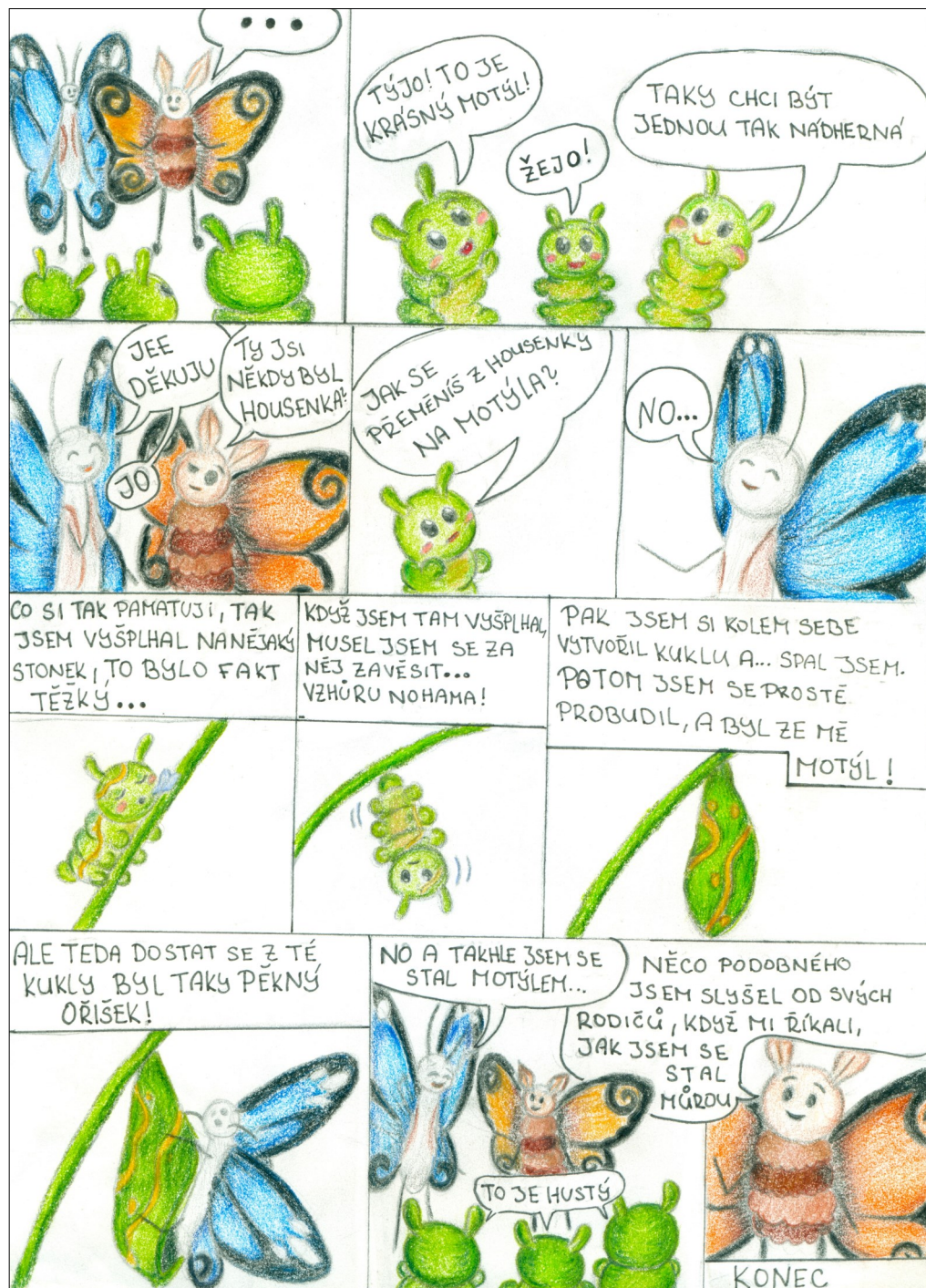
ZE SVĚTA SPORTU (řešení na str. 34)

křížovka

G	M	Č	E	R	V	E	N	K	A	Á
U	N	E	Č	A	S	M	F	L	E	K
D	E	Z	S	T	R	Á	N	S	K	Ý
A	R	U	T	T	A	L	K	A	Š	E
S	A	P	A	L	Á	T	L	E	N	C
T	V	O	Ž	E	N	Í	L	E	K	O

Červenka, Flek, Gudas, Kaše, Lenc, Nečas, Palát, Rutta, Stránský, Voženílek

Václav Polák, 3. G

komiks

Nela Sobotková, Denisa Hrbová, 2. C

Divná slova Kde se vzala?

h	n	á	t	k	e	s	b	r	t
o	l	y	s	i	c	ě	t	a	ř
l	a	e	ž	n	i	r	t	é	p
e	o	u	z	z	n	e	d	ú	p
n	r	č	e	n	k	r	r	š	e
o	o	t	p	s	o	t	n	í	k
i	v	r	u	m	r	e	j	c	h
o	s	t	ř	i	e	c	i	n	a

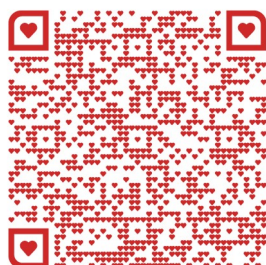
Odpověď je v křížovce:

hnát, holeno, hlezno, lysicě, cink, psotník, znik, morděj, sketa, kep, oružie, rumrejch, svor, ostřieci, brt, trúp (ch je zvlášť)

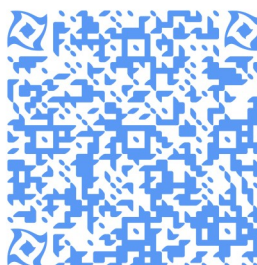
Najdi dvojice ke slovům v současné češtině:

útěk, ubožák, pryskyřice, holeň, ochránit, bělmo, končetina, povyk, spřežení, kotník, dutý strom, kůň, pařez, vrah, pleš

Tip na seriál

Ze světa hudby

Ze světa sportu

reklama

XLII/2

vydáno v červnu 2024

literární magazín

Vydavatel

Gymnázium Třebíč

Masarykovo náměstí 116/9, Třebíč

Technická podpora

Mgr. Lenka Mahelová,

Mgr. Hana Laštůvková

Ilustrace na titulní straně

Tereza Čiháčková, Andrea Böhmová

Tisk

Amaprint Kerndl, s. r. o. Třebíč

Partneři časopisu

